

Medgyesi Emese

LOLLIPOP, LOLLIPOP...

Hiába hagyták tárva-nyitva az ablakokat, a poshadt levegő már a folyóson beszorult az izzadt falak közé. A fáradtan berregő ventilátorok propellerjeire is hasztalan aggattak ragasztócsíkos légyfogókat, lassú volt a „csüngős forgó”, stagnált a levegő, a kerge legyek zavartalanul cikáztak a félhomályban. Kétoldalt, a falakon, európai és román zászlók sorakoztak; égiszűk alatt foltokban dacolt az olajfestékkal, penészt virágzott a talajvíz. Felhólyagzott, kristályformát öltött – kreatív fantáziával féldomborműnek vélhetted. Fejmagasságig ért.

Az impozáns méretű hivatal, ahova beteretek, műteremnek is alkalmas csarnok-féle volt. Hazai, olfaktív emlékek elevenedtek fel bennem, ismerős attribútumok fogadtak: ismerős cujka, izzadt emberek és fokhagyma szaga keveredtek. Reggel még iskolás rendben sorakozhattak a minimál-berendezés szedett-vedett elemei, agg székek között különböző méretű és stílusú asztalok, de mikorra mi sorra kerültünk, szétcincálta őket a publikum, szanaszét hevertek. Kefefrizurás, szakállas, ősz férfi ült a bejárattal szemközt, merev tartással, szúrós tekintettel vett számba bennünket. Ő a szolgálatos *dascäl* – gondoltam Creangă után szabadon. Tartásával és tekintetével azt üzenete: ránk várt! Nem tartozott a követség kötelékébe, bukaresti jóváhagyással saját zsebére dolgozott, kérvényeket fogalmazott, formanyomtatványokat töltött ki, fénymásolt, sokszorosított. Ha kellett, eligazított. Szolgáltatásait fizetség ellenében vehették igénybe a nagyközönség fizetőképes rászorulói. Egyenruhás hazai rendőr védelmében hozta többek között ezt is tudomásunkra az az elegáns, lenvászon kosztümös, középkorú férfi, aki a bejáratnál jó hangosan üdvözölt bennünket, majd tagoltan, fennhangon ismertette a hivatal működésrendjét. Ahhoz tartsuk magunkat! Másként nem tehattünk, ő húzta meg mögöttünk a „sorsvonalat”; intésére bezárták hátunk mögött a főkaput. Szerencsénk volt, hogy aznap sorra kerültünk. Akik kint rekedtek, két nap múlva próbálkozhattak újra. A hivatalnokok kiosztották a szükséges formanyomtatványokat, majd visszavonultak. Tette

készen váraoztak a nyilvánosságtól üveglapokkal elválasztott térben. Amint kitöltött íveikkel a váraozók rendre a kasszapulthoz járultak, a konzul csengetésére sorra visszatértek a színre, átvették a gondjaikra bízott dossziékat, majd visszavonultak a „színfalak” mögé, intézkedni.

Rendíthetetlen volt a főnök figyelme. Bevonulásunk zaja, az unalomtól, hőségtől elcsigázott gyermekek hisztériája, az élénkebb apróságok ide-oda rohangálása, kisbabák sírása, hangos beszéd, hirtelen összeszó-lalkozások – minden lepergett róla. Higgadtan hallgatta ügyfeleit, türelmesen, feltűnően udvariasan beszélt mindenkivel. Zavartalanul, gyakorlottan inkasszált, határozott tapintattal, magabiztosan rendelkezett. Bár nem érthettük utasításait, a folyamatos, szervezett munkamenet láttán a tömeg mintha fegyelmezettebben várt volna sorára.

Saját ügyemben pusztán két ívet kellett kitöltenem, mert a „handy american” segítségével – Richard így becézte a családi Macintosht – iratainkat még Aubais-ban lefordítottam, és ki is nyomtattam. Két-két példányt hoztam magammal, próba-szerencse alapon alkudozásra készültem: ha sikerül párosával hitelesíttetnem őket, mentesülök egy újabb hivatali ostrom kötelezettsége alól. Tudtam, hogy tartózkodási engedélyem megszerzése majd külön ügyvitel tárgyát képezi.

Valamelyik nagy öregjük intésére igazíthatták úgy a helyzetet spon-tán pártfogóim, a Bara nemzetség tagjai, hogy kifejezetten jó állapotú, kényelmes széken ültem, ők pedig körém telepedtek. Elöttem tucatnyi kinyitott, szakadozott *buletin* hevert halomban, hazai okmánybélyegekkel ellátott házasságlevelek, ideiglenes születési igazolványokkal, vegyesen. Két asszony – feltűnően hasonlítottak egymásra – velem szemben ülve szoptatott, tekintetüket felváltva a gyermekeik arcán, az enyémen, illetve soros irományomon pihentették. Egy másik rokon a bőfiző ikercsecsemőit mint golycsba göngyölt tömlőcskéket, vállának támasztva paskolta gyengéden. Ő célirányosan silabizálta a kézírásomat, mialatt babáinak emésztését könnyítette, de az apróságok között is akadt, akit ugyancsak lenyűgöztem írnoiki ténykedésemmel: kalapos, tömzsi legényke volt – Krisztinkával egyidősnek véltem –, aki az asztal szélére támaszkodva csimpaszkodott, hogy jobban lásson. Nem jutott minden gyermeknek ennyire kedvező pozíció, néhányan lökdösődéssel próbáltak javítani látószögükön. Fejünk fölött, állva, körös-körül férfiak, a teljes nemzetség; a fiatalabbak ölében porontyaik, a korosabb nemzedékbeliek inkább csak magukban.

Rám zárult az embergyűrű – bal karomnak nem is maradt hely az asztalon, csak kézfejemmel formáltam kis védőernyőt az esetleges lökések, írásbalesetek ellen. Irattartómat és táskámat a lábam közé szorítva helyeztem biztonságba. Ha nem értettem a kérdéseimre adott válaszokat, a többiek hangosabban és relében-szólabban megismételtek – mintha egy modern kori erünnisz kórust faggattam volna.

Közösségi ténykedésünket váratlanul megzavarta Richard telefonjának hangja. *What a pity! Work in progress interrupted* – diszkréten kommentált volna, ha ott lett volna közelünkben.

Táskámból szólamonként lopakodott elő, fokozatosan erősödött, és hamar maximális hangerővel tarolt az ötvenes évek slágerének dallama, a *lollipop-lollipop!* Igényesen feldolgozott, korális változatánál soha vidámabb csengőhangot! Felélénkült hallatán a csarnok, gyermekek lolli-lolli-lollipopozni kezdtek, hajladoztak-kacarásztak-hadonásztak, még a felnőttek körében is mozgolódás támadt. Egyértelműen a friss zajforrásra reagált a konzul hivatalos-udvarias rendreutasítással:

– *Vă rog, foarte mult!* (Kérem szépen!)

Hosszasan kotorásztam, míg táskám mélyéről sikerült kihalásznom a készüléket: „*Than I haven't got a chance... I call him...*” Mire megkaparintottam, megnyílt körülöttem honfitársaim gyűrűje, kifele igyekeztem, de félúton már megnyomtam a zöld gombot, nehogy túloldalt letegyék a kagylót. Mi történhetett...?! Miért hívnak...?! Feszélyezett a nyilvánosság is – ha Krisztinka kezébe adják a kagylót, milyen fogadtatása lesz itt a magyar szónak...?!

Elaine sietősen köszöntött. A *How are you?* nála nem kérdés, hanem verbális reflex, direkt stílusának kifejezőeszköze. Már megtanultam, választ nem vár rá, most is csak közölte, hogy adja Krisztinát.

– Máminka, szervusz! – csengett Mókuskám hangocskája. – Szántszándékkal komédiáztam Elaine mamának. De ne búsulj, utána jó kislány lettem – vette elejét kérdezősködésemnek. – Elutaztunk Aubais-ból. Kitalárod, hol vagyunk?

„Akkora a baj, hogy...? Utánam kellett hozzák...?! Helyi hívás ez? Itt volnának, Párizsban?...”

– Nem tudom, édesem. Inkább áruld gyorsan el! Megadom magam! – siettettem kíméletesen. – Gondolkozz!... Játékból próbáld meg! Szépen kérlek!...

- Tényleg nem tudom, édesem. Játékból is, abszolút komolyan is megadom magam! - kapacitáltam.

- Azzal kezdődött, hogy óóóriásit autóztunk! Bam Buzerájnak hívják, ahol most vagyunk. Reggel rögtön felültünk a vonatra. Fekete füstös mozdony húzta, Richardnak a *friend*-je vezette! - bocsátkozott részletekbe gyermekem.

- Jaj, nagyon örülök! - csatlakoztam lelkesedéséhez, de kíváncsi voltam, hogyhogy mégis elutaztak? Arról volt szó, a kánikula miatt a birtokon maradnak egész héten.

- Jó kislány voltál? - puhatolóztam.

- Hát persze!

- Hogy aludtál?

- Jól.

- Nem sírtál?

- De. Pedig mondtam magamnak, hogy nagy kislány vagyok, de szart se ért, a sálad se segített. Úgyhogy ügyesen villanyt gyújtottam, hogy ne féljek, mikor átrappoltam Richardékhoz. Brumi maci jött velem, ott maradtunk a nagy ágyban.

Azt gondolhatta, legyen elég nekem ennyi infó. Szerepet cserélt, ő kérdezett. A legnehezebbet.

- Sietsz vissza?

- Nagyon.

- Kézze-lábbal?

- Ööö... Vonattal.

- Mikor jössz?

- Még hármát alszunk, csak utána mehetek.

- De ahogy lehet, rögtön indulsz?

...

- Máris, ugye?

- Hát...

- Abban a percben. Reggelire itt leszel?

- Kicsit később. De holnapra még ne várj, Mókuskám. Három szundi szükséges péntekig, délelőtt majd játszol, biztos, úszni is fogtok. Csak ebéd és a szieszta után indultok értem Nîmes-be.

- Jó, akkor megüdvözöllek békavirággal. Ha akarod, verset is mondok - fogadkozott.

- Köszönöm szépen, édesem.

- De Máminka... Vettél új meséskönyveket? - játszotta ki utolsó kártyáját.

Elaine nem értette szavainkat, de Krisztina elcsukló hangjában nagyanya-antennái tragédia, vihar szelét, sírás veszélyét érzékelhették. Nem vette ki a kagylót védenca kezéből, inkább tapintatosan bekapcsolódott kommunikációnkba. Óvatosan ösztökélte a gyermeket, búcsúzzon el. *By-by by now, Mammy!* Igyekeznük kell, hallhattam a magyarázatot, nehogy túl későre érjenek a vendéglőbe! Mi lesz, ha elfogy a *bouillabaisse*...? A *crème brûlée*-t is sokan szerethetik - hivatkozott csöppségem kedvenceire.

Ebédidő volt. Kicsi lányom éhes lehetett, mert azonnal eleget tett az elvárásnak:

- Cupp-cupp, Máminka, cupp-cupp - ismételtette lelkesen. Gondolom, szokása szerint közben integetett is, mialatt Elaine átvette tőle a telefont, hogy megnyugtasson:

- *No worries, everything is fine. She came to sleep with us. Meglepődtünk, you should have seen it! It was really an amazing situation!* Ki feltételezte volna Richardról, hogy Krisztina kedvéért képes egy jákékmackót puszilgatni! *He did it!* Hajnalban, az ő korában! *Incredible!* Keveset aludtunk, mégis garantáltan *fit*-ek vagyunk! Igyekszünk a legjobbbat adni magunkból. *A real challenge, but a happy one!* Nem értjük, hogy nem jelzett a bébicsősz? Valamelyikünk csak meghallotta volna! Arra ébredtünk, kicsapódik a szobánk ajtaja, a folyosó fényéből bemenekült hozzánk Krisztina. Nyakában a sáladdal, hozott magával minden *sleeping-kelléket*: Brumit, kispárnát. Elfészkelődött közöttünk, *Richard was kindly requested to kiss her Teddy bear*, azzal nyugalom lett reggel 7-ig - mesélte nevetve.

Átmenet nélkül kérdezte meg tőlem:

- Hogy viselkedtek veled a románok?

Erősen fülemre szorítottam a készüléket, mintha gesztusommal tompíthatnám szavainak életét. Tehetetlenségemben csupasz vállal neki-dőltem a folyosó falának; odébb nem lökhettem, a teret nem tágíthat-tam, hogy meg ne hallják válaszomat a bentiek. Felhorzsolta bőrömet a penész-kristály. Hullott-porlott csupasz lábfejemre a véres penész s a falfesték pikkelyeinek keveréke, mintha az atomkorszak valamelyik tiltott zónájában rekedtem volna, az elmúlást szimbolizálva.

Jövendő anyósom semmit nem észlelt zavaromból. Hadarta, mint számonkérést: márpedig ő azt hitte, mindent elintéztem! Nagyot nyeltem, zavaromban a dokumentumokról nyekeregtem.

- Valamit nem jól csináltak Richarddal? - tudakolta olyan nyugodtan, hogy szinte a felső C-ig kúszott hangsúlya.

- Majd elmesélem...

- *Go on*, mondhatod nyugodtan! Úgyis mi fizetjük - tette hozzá, hogy bátorítson.

Megszokta, hogy a nagyvilágban szerteszét élő gyermekeiknek hógylétéről a saját költségrek tájékozódnak.

- Nem pénz kérdése - vágtam rá az udvariatlanság kockázatával. - Folyik az ügyfélfogadás.

- *Oh, dear! Sorry-sorry!* Azt hittük, végeztél a honfitársaidal, és már valami jobb helyen ebédelsz - mentegetőzött. Mégsem tágitott, hanem méltatlankodni kezdett, érdeemben lendült támadásba:

- Dél elmúlt; miféle emberek azok ott?... Nem éhesek?!

Összevissza hebegtem, hogy időt nyerjek a szinesztéziás feszültségben. Adja fel, kérdezzen valami mást! Vagy szakadjon meg a vonal! Attól félttem, angol-francia beszélgetésfoszlányaink sem enyhítenek magyar mondataim vétken, sőt!

Szerencsémre, Richard szólította. Krisztinka is csatlakozott:

- *Come on, Gran'ma! Bouillabaisse!... Crème brûlée!*

Visszaosontam a nagy terembe. Összébb húzta szemöldökét a dascäl, amint meglátott - tekintetében célkereszt voltam, metszéspontja a homlokom közepére esett. Mentemben ösztönösen a halántékomhoz kaptam. „Elhappoltam a megrendelőit” - esett le a tantusz.

Minden-mindegy alapon rogytam le az írnoiki székembe.

- Gyer' ide, te! - rángatta volna közelebb magához a csimpaszkodós legénykét az anyja, de nem járt sikerrel. Némi dulakodás után feladta.

- Nehogy meglökd a naccságát, mert...! - kapott jobb híján taslival nyomatékosított, preventív figyelmeztetést a picike akarnok, de rá se rántott.

- Lollipop, lollipop! - énekelte kacagva, hogy az van, amit ő akar.

- Oh, lolli-lolli-lolli-lollipop!